ունենալով ռազմաճակատի վիճակը և Թիւրքերի սպառնական դիրքը, միաձայն որոշումով հեռագրեց Թիֆլիս՝ պնդելով Բրեստ-Լիտովսկի դաշնագիրն ընդունելու անհրաժեշտութեան վրա: Եւ որովհետև մինչև մարտ 28-ի երեկոյեան ժամը 8-ը, Թիւրքերի կողմից երկարաձգուած նոր 48 ժամուայ ընթացքում էլ Թիֆլիսից պատասխան չստացուեց, Զիմենկելին, ի գործադրութիւն պատուիրակութեան միաձայն որոշման, մարտ 28-ին (10 ապր.) հաղորդեց Ռէուֆ բէյին հետեւեալ պատասխանը. «Անդրկովկասեան հաշտարար պատուիրակութիւնը, ի պատասխան Օսմանեան կայսերական պատուիրակութեան 6 ապր. 1918թ. նամակի, պատիւ ունի յայտարարելու, որ ինքը ընդունում է Բրեստ-Լիտովսկի դաշնագիրը և պատրաստ է շարունակելու բանակցութիւնները՝ հիմնելով նրա վրա»: Պատուիրակութեան հայ անդամներն էլ՝ Ց. Քալաշնունին ու Ա. Խատիսեանը հեռագրեցին Սէյմի դաշնակցական ֆրակցիային, թէ՝ «Անհրաժեշտ ենք նկատում հրաւիրելու Հ. Ց. Դաշնակցութեան ամենալուրջ ուշադրութիւնը այն բանի վրա, որ ստեղծուած պայմաններում Բրեստ-Լիտովսկի դաշնագրի ընդունումը պէտք է համարել փոքրագոյն չարիք»:

Երեք օր յետոյ Ռէուֆ բէյը պատասխանեց հետեւեալ գրութեամբ. «Տրապիզոն, 13 ապր. 1918թ. Պարոն Նախագահ. Օսմանեան կայսերական կառավարութիւնը տեղեկացաւ Անդրկովկասեան Պատուիրակութեան 10 ապր. գրութեան, որ ստորագրուած էր արտաքին գործոց նախարար և Անդրկ. Պատուիրակութեան նախագահ պարոն Զիմենկելիի կողմից: Բայց որպէսզի կարողանայ մասնակից դարձնել իր դաշնակիցներին ևս բարեկամութեան դաշինքի բանակցութիւններին, որ ինքը պատրաստ է քննելու, անհրաժեշտ է ամենից առաջ, որ Անդրկովկասը յայտարարէ իր անկախութիւնը: Ընդունեցէ՛ք, պարոն նախագահ, ամենաբարձր յարգանաց հաւաստիքը. Ռէուֆ»:

Ցաջորդ օրը, ապր. 1-ին (ապր. 14) Անդրկ. Կոմիսարիատի նախագահ Գեղէչկորիից ստացուած հեռագրով պատուիրակութիւնը յետ էր կանչւում Թիֆլիս, որովհետև Անդրկովկասի և Թիւրքիայի միջև «կարելի չէր եղել կայացնել խաղաղ համաձայնութիւն Անդրկովկասի սահմանային հարցի մասին»: Պատուիրակութիւնը զգալով ինքզինքը անել կացութեան մէջ և վախենալով ապագայ աղէտներից՝ հաղորդեց Թիւրքական պատուիրակութեան, թէ ինքը պարտաւորուած է մեկնել Թիֆլիս և որ այդ մեկնումը պէտք է նկատել ոչ թէ խզում, այլ բանակցութիւնների ժամանակաւոր ընդհատում: Եւ նոյն օրը հեռացաւ Տրապիզոնից: Զիմենկելին, որ միաժամանակ իրեն պահում էր և իբրեւ վրաց ժողովրդի ներկայացուցիչ և, ինչպէս յետոյ պարզուեց, միւս պատգամաւորների թիկունքում վարում էր վրացական քաղաքականութիւն, Տրապիզոնում թողեց ազգային-դեմոկրատների պարագլուխ Վեչապելին՝ գործելու համար յօգուտ վրաց ազգային շահերի: Մնաց նաև ազգային-դեմոկրատ միւս պարագլուխ Գվազաւան:

Իսկ ինչե՞ր էին կատարւում այդ միջոցին Թիֆլիսում. ինչո՞ւ, յանկարծ, պատուիրակութիւնը յետ կանչուեց:

Պատուիրակութեան հեռագրները և, մանաւանդ, Թիւրքերի ներկայացրած վերջնագիրը սաստիկ յուզում առաջ բերին անդրկովկասեան ղեկավար շրջաններում: Մարտ 31-ին գումարուեց Սէյմի նիստը, ուր կառավարութեան նախագահը զեկուցում տուեց Տրապիզոնի բանակցութեանց ընթացքի մասին: